

JOSÉ
VRIENS
Verblind

VERBLIND

José Vriens

Verblind

Uitgeverij Zomer & Keuning

ISBN 978 94 0190 335 6
ISBN e-book 978 94 0190 336 3
ISBN Grote Letter 978 94 0190 337 0
NUR 344

© 2014 Uitgeverij Zomer & Keuning, Utrecht

Omslagontwerp Julie Bergen, Riverside Studio
Omslagbeeld Shutterstock/Aleshyn_Andrei

www.zomerenkeuning.nl
www.josevriens.nl

Alle rechten voorbehouden

HOOFDSTUK 1

Eigenlijk was hij al veel te laat voor de afspraak met Stef. Jammer, maar die voetbalwedstrijd begon ook wel zonder hem. Stef zou er echt niet op wachten en gewoon de tv aanzetten, wist Carlo.

Zo snel hij kon liep Carlo met de boodschappentas in zijn armen naar zijn fiets. Het begon al te schemeren en er woei een harde wind. Dat zou nog een stevige trap naar huis worden.

Opeens botste er iemand hard tegen hem aan. De tas in zijn armen verloor zijn wankele evenwicht en dat wat bovenop lag viel op straat.

‘O, sorry! Kijk nou toch wat ik doe! Het spijt me echt. Ik zal alles vergoeden.’

Carlo keek ontstemd naar de eigenaresse van die stem en zag een slanke jonge vrouw voor hem staan met lang donker haar dat krullend over haar schouders viel. Er lag een geschokte uitdrukking op haar gezicht. Vervolgens ging zijn blik naar de ravage op straat. De doos met eieren was kapot gevallen, evenals een potje jam. Het pak yoghurt was uit elkaar geklapt door de val en vormde een kleurrijk contrast met de rode kersenjam.

De donkerharige schoonheid keek met een trieste blik naar het resultaat van de botsing. ‘Het spijt me echt heel erg. Zal ik nieuwe spullen voor je halen?’

‘Dat is niet nodig. Die haal ik wel een andere keer. Zo’n ramp is het nu ook weer niet,’ mompelde Carlo. Zijn natuurlijke verlegenheid kreeg de overhand omdat de vrouw hem aan bleef kijken. Hij schoof met zijn voet de scherven naar de stoeprand zodat niemand met zijn fiets door het glas zou rijden en vermeed het haar aan te kijken.

‘Echt niet. Ik haal nú nieuwe spullen voor je, dat ben ik jou wel

verschuldigd. Heb je nog even of staat je vrouw op je te wachten?’

‘Dat hoeft echt niet. Ik heb geen vrouw. Er zit niemand op mij te wachten. Ik kan nog wel een dag langer zonder eieren, jam en yoghurt.’

‘Onzin. Kom, dan gaan we even terug naar binnen,’ drong ze aan.

‘Ik kan toch niet met deze boodschappen naar binnen gaan.’ Waar maakte ze zich druk over?

‘Daar heb je gelijk in. Dan ga ik wel even alleen. Hier blijven staan, hoor, niet snel wegfietsen als ik binnen ben. Ik ben met een paar tellen weer terug.’ Ze keek hem smekend aan.

Carlo zou het niet in zijn hoofd durven halen om zo’n leuke vrouw teleur te stellen door ervandoor te gaan als zij in de winkel stond. Hij knikte dan ook.

Ze liep met licht wiegende heupen op haar hooggehakte korte laarsjes naar de ingang van de supermarkt. Haar donkere krullen dansten op haar rug. Bij de ingang draaide ze zich nog een keer om alsof ze zichzelf ervan wilde overtuigen dat hij er nog altijd stond. Carlo stak zijn hand aarzelend naar haar op. Ze zwaaide vrolijk terug.

Dat uitgerekend hem zoiets overkwam. Over het algemeen gunden vrouwen hem geen tweede blik, zelfs niet als ze zijn boodschappen uit zijn handen hadden gelopen. Meestal was Stef degene die succes bij de vrouwen had en zagen ze hem niet staan. Stef was ook veel vlotter, wist altijd het juiste te zeggen en flirtte er lustig op los als zijn vrouw er niet bij was. Niet dat Stef niet van zijn vrouw hield, dat deed hij echt wel, maar een man mocht best om zich heen kijken, meende hij. Kijken mocht, aankomen niet, was Stefs stelregel.

Terwijl hij wachtte stuurde hij een sms’je naar Stef dat hij wat later zou komen. Dan wist zijn vriend in ieder geval dat hij nog wel van plan was om te komen. Daarna verdeelde hij de boodschappen over zijn fietstassen.

Lang hoefde Carlo niet te wachten. De jonge vrouw kwam met een plastic tasje in haar hand aangelopen.

‘Je boodschappen,’ riep ze op vrolijke toon.

Carlo nam het tasje in ontvangst. ‘Dank je wel.’

‘Graag gedaan. Mag ik je een kop koffie aanbieden voor de ellende die ik heb veroorzaakt?’

‘Dat is toch niet nodig? Je hebt ook al nieuwe spullen gehaald.’

‘Jawel, dat is wel nodig. Hè, kom op, doe mij een plezier en ga met me koffiedrinken.’ Ze keek hem pruilend aan.

Daar kon Carlo geen weerstand aan bieden. ‘Oké, maar ik betaal de koffie dan.’

‘Dat mag,’ zei ze snel en ze stak haar hand naar hem uit. ‘Angèle Reebroek.’

‘O, eh, Carlo Neijman.’ Haar hand was warm en klein en paste ruim in die van hem. Verwonderd keek hij daar even naar.

‘Ik houd wel van mannen met grote stevige handen,’ vertrouwde Angèle hem toe.

Carlo liet haar hand snel weer los en begon omslachtig naar zijn fietsleutel te zoeken om zijn verwarring te verbergen.

‘Je bent verlegen,’ constateerde Angèle met een glimlach. ‘Wat schattig. Zo’n grote stoere kerel die verlegen is.’

Carlo lachte schaaapachtig. ‘Waar staat jouw fiets, of ben je met de auto?’

‘Ik ben te voet. Mag ik bij jou achterop?’

‘Eh, denk je dat dat zal gaan met die fietstassen?’

‘Vast wel.’ Zodra Carlo zijn been over de stang had geslagen, legde ze een arm om zijn middel en sprong op de bagagedrager. ‘Ik zit. Rijden maar,’ riep ze vrolijk.

Carlo reed voorzichtig weg. Zat ze echt bij hem achterop? Hij voelde het extra gewicht niet eens, maar de arm om zijn middel waarmee ze zich aan hem vasthield des te beter. ‘Waar wil je naartoe?’

‘Hier verderop zit een café, daar kunnen we vast wel koffie krijgen.’

Op naar die kroeg dan maar. Hij wist welke ze bedoelde. Met zo’n knappe vrouw achter op zijn fiets voelde hij zich groeien. Hij merkte de blikken wel op die een passerende man op hen wierp.

Kijk maar goed, ging het door hem heen, ze gaat met mij koffie-drinken. Hij voelde zich groeien van trots.

Bij het café stopte Carlo voorzichtig en gaf Angèle de gelegenheid af te stappen.

‘Zullen we buiten gaan zitten? Het is helemaal niet koud,’ stelde ze voor.

Carlo vond het best, dan kon hij zijn fiets in de gaten houden. De boodschappen zaten immers in de fietstassen.

Angèle zocht een leeg tafeltje en ging zitten. Ze keek hem met een glimlach aan. ‘Ik kan me niet goed voorstellen dat een leuke man als jij vrijgezel is. Weet je zeker dat je niet ergens een vriendin hebt zitten?’

‘Nee hoor. Wel een ex-vrouw en twee kinderen, maar die wonen niet bij mij.’

‘Dat begrijp ik. Ben je al lang alleen?’

‘Twee jaar nu zo’n beetje. En jij? Jij hebt vast wel een vriend.’

Angèle schokte met haar schouders, keek hem met een schuin hoofd aan en trok een pruillip. ‘Helaas niet, ik ben alleen. Mijn vorige relatie liep een paar maanden geleden stuk. Sindsdien ben ik een happy single, net als jij.’

Carlo grijnsde. Zo happy was hij anders niet met zijn vrijgezellenbestaan. Niet dat hij er problemen mee had dat hij alleen was, zo was het niet, maar met z’n tweeën was het toch een stuk gezelliger dan alleen, vooral in de weekends.

Een ober kwam vragen wat ze wilden drinken. Angèle bestelde koffie met een appelpunt. Carlo kon niet achterblijven en bestelde hetzelfde.

‘Kom je hier vandaan?’ vroeg hij om het gesprek gaande te houden.

‘Nee, ik kom oorspronkelijk uit Groningen, maar door relaties en werk ben ik langzaam deze kant op gezakt.’

‘Ik meende al een bepaald accent te horen.’

‘En jij? Hier geboren en getogen?’

‘Helemaal, en er nooit weggeweest.’

‘Wat voor werk doe je?’

‘Dat is niet zo spannend. Ik werk voor de gemeente.’ Wat voor werk hij deed liet hij liever in het midden. Plantsoendienst klonk niet echt interessant en om over op te scheppen. Niet dat hij zich schaamde voor zijn baan. Zijn werk bracht brood op tafel en hij vond het nog leuk ook. Een hele dag buiten bezig zijn met planten en alles wat daarbij hoorde, dat deed hij het liefst. ‘Wat doe jij?’

‘Op dit moment ben ik nog zoekende. Het valt helaas niet mee om een passende baan te vinden. Het liefst zou ik bij een advocatenkantoor aan de slag gaan, maar daar zitten ze momenteel niet te springen om mensen.’

Werkloos dus. Dan was de plantsoendienst nog altijd een stuk beter. ‘Sta je bij een uitzendbureau ingeschreven?’

‘Dat wel, maar eigenlijk is het niet echt nodig dat ik werk. Mijn oma, God hebbe haar ziel, is een paar maanden geleden overleden. Ze heeft me een leuk bedrag nagelaten waarmee ik het heel wat jaartjes kan uitzingen zonder me over werk druk te hoeven maken.’

‘Zo’n oma wil iedereen wel hebben.’

‘Dat denk ik ook wel. Helaas is er nog wat gesteggel tussen een paar notarissen over de erfenis en kan ik nog niet over het geld beschikken. Lang zal dat vast niet meer duren. Het kan nu iedere dag eigenlijk rond zijn.’ Angèle knikte om haar eigen woorden kracht bij te zetten.

Carlo keek de vrouw tegenover hem bewonderend aan. Zo jong en dan al een flinke erfenis tegemoet kunnen zien. Ze gedroeg zich gelukkig niet alsof ze heel wat geld op haar bankrekening had staan. Dat was nu ook nog niet het geval als hij het goed begrepen had, maar heel wat mensen zouden vast op voorhand driftig aan het inkopen slaan.

‘Vertel eens iets over jezelf, dat vind ik veel interessanter dan die erfenis,’ ging Angèle verder.

‘Veel valt er niet te vertellen. Zoals ik al zei ben ik alleenstaand en heb ik twee kinderen, jongens van zeven en acht jaar. Ze wonen bij mijn ex. Om de veertien dagen zijn ze een weekend bij mij en ook in de vakanties zijn ze de helft van de tijd bij mij.’

‘Is dat niet lastig te regelen? Een halve vakantie? Dan moet jij ook steeds vrij nemen.’

‘Dat valt wel mee. In de weekenden werk ik natuurlijk niet. Vaak hoef ik dus ook maar twee of drie dagen vrij te nemen. Bovendien vindt mijn moeder het niet erg om op de jongens te passen als ik geen vrij kan krijgen.’

‘Dat is wel zo gemakkelijk. Is het contact met je ex goed?’

‘Best wel. We maken minder ruzie dan tijdens ons huwelijk.’ In zijn broekzak begon zijn mobiel te trillen. Dat zou Stef wel zijn om te vragen waar hij bleef. Carlo viste het ding uit zijn zak en bekeek het bericht.

‘Vrienden?’

‘Ik had eigenlijk met een maat van me afgesproken om samen naar een wedstrijd te kijken,’ legde hij uit.

‘O, gooi ik je plannen door de war?’

‘Maakt niet uit. Er wordt vast wel een herhaling uitgezonden.’ Het was inderdaad Stef. Carlo stuurde hem een bericht terug dat hij later nog wel zou komen.

‘Moet je weg?’

‘Nee hoor. Ik heb nog wel even de tijd.’

Hun bestelling werd gebracht en Carlo rekende meteen af met de ober. Even deden ze zich zwijgend te goed aan de taart. Hij vond het helemaal niet erg dat hij nu niet bij Stef was maar hier. Angèle was een leuke vrouw, één die oprechte belangstelling voor hem leek te hebben. Waarom anders had ze hem uitgenodigd voor koffie? Van hem mocht het best wat langer duren.

Het was alweer een paar maanden geleden dat hij voor het laatst een afspraakje had gehad met een vrouw. Dat was die keer geweest dat hij met Stef en nog een paar vrienden van hen naar de kroeg was gegaan. Hij had daar een vrouw ontmoet met wie het wel leek te klikken, maar toen ze elkaar de volgende dag weer zagen voor een date was het toch vies tegengevallen. Wat in de schemerige donkerte van de kroeg heel wat had geleken, bleek bij daglicht een mager onverzorgd vrouwtje te zijn dat beslist jaren ouder was dan hij.

Daar was hij echt op afgeknapt. Maar Angèle, dat was een heel ander verhaal. Ze zag er leuk uit, had een vlotte babbel en was belangstellend naar zijn doen en laten. Wat een geluk dat zij tegen hem aan was gebotst bij de supermarkt.

Denise keek naar haar tweetal dat op de grond een puzzel aan het maken was met de hoofden dicht bij elkaar. Van strijd tussen de beide jongens was gelukkig geen sprake. Over het algemeen speelden ze goed met elkaar samen en vormden ze zelfs een front als iemand anders een van hen te na kwam.

Net een tweeling, werd er weleens gekscherend gezegd. Waar de een ging was de ander ook. Sjors en Benny scheelden ook maar net anderhalf jaar en daarbij leken ze veel op elkaar. Hoewel Benny de jongste was zou je dat niet zeggen als hij naast zijn broer stond. Met zijn zeven jaar was hij al een flinke knul en net zo groot als Sjors.

Denise droogde het laatste bord af en zette dat in de kast. ‘Gaan jullie opruimen? Het is bijna bedtijd.’

‘Hè, nu al? We zijn net zo lekker bezig,’ begon Benny.

‘Tijd is tijd. Morgen is het weer een normale schooldag,’ hield Denise hem voor.

Een halfuurtje later lagen de jongens op bed en pakte Denise de strijkplank om de was weg te werken. Staand voor de televisie begon ze te strijken. Vandaag had ze daar geen tijd meer voor gehad. Op woensdag werkte ze niet omdat de jongens ’s middags vrij waren van school. Bovendien hadden ze dan beiden voetbaltraining. Dat was eigenlijk de enige dag dat ze niet buitenshuis werkte. Op maandag en dinsdag werkte ze bij de supermarkt en op donderdag en vrijdag had ze een viertal poetshuizen. Een enkele keer gebeurde het dat ze ook ’s avonds of op zaterdag bij de supermarkt moest invallen, maar veel liever zette haar baas op die tijdstippen de goedkopere scholieren in.

Denise vond het wel best zo. Ze verdiende alles bij elkaar net genoeg om er redelijk van te kunnen leven. De alimentatie die ze van haar ex kreeg was voldoende om ervoor te zorgen dat de kin-

deren net als hun klasgenootjes normale dingen konden doen, zoals lid zijn van de voetbalclub.

Soms kreeg ze het benauwd als ze dacht aan de tijd die nog moest komen, als de jongens eenmaal gingen studeren. Hoe ze die kosten ooit moest betalen wist ze nog niet. Iedere cent die ze kon sparen legde ze nu dan ook al opzij voor later. Haar kinderen hadden het recht om het onderwijs te kunnen volgen waar ze geschikt voor waren, zelfs als dat de universiteit zou blijken te zijn.

Carlo zou heus wel blijven betalen voor hun kinderen, daar maakte ze zich geen zorgen over. De overheid wijzigde de plannen de laatste tijd echter zo snel dat het voor iedereen onzeker was hoe de toekomst met opgroeiende kinderen eruit zou komen te zien.

Een klop op het raam deed Denise opkijken. Fiona stond voor het raam.

Denise gebaarde dat ze eraan kwam en ging naar de achterdeur. Ze ontsloot de deur en hield hem open. 'Hoi, buuf.'

'Hé, Denise, heb je even tijd?' vroeg Fiona.

'Tuurlijk, kom verder.' De buurvrouw was een vlotte veertiger met donkerrood geverfd haar en een slank figuur. Ze deden veel dingen samen ondanks het leeftijdsverschil van bijna twintig jaar.

'Aan de strijk?' wees Fiona.

'Een ander doet het niet voor me. Lust je koffie?'

'Lekker.' Fiona plofte op de bank neer, pakte de afstandsbediening en zapte naar een andere zender.

Denise zette het strijkijzer uit, daar ging ze straks wel weer mee door. 'Wat heb je op je lever?'

'Is het zo duidelijk?' Fiona keek haar een beetje verongelijkt aan. Ze draaide de koffiemok rond in haar handen.

Denise lachte even. 'Hoe vaak gebeurt het dat jij rond dit tijdstip zomaar om koffie komt?'

'Je hebt gelijk. Het gaat om Brianna.'

Brianna was de negentienjarige dochter van Fiona. Een vrijgevochten jonge meid die niet zoals haar jongere zus keurig was gaan studeren. Brianna had een jongen ontmoet en had haar schooltas aan de wilgen gehangen. Hij verdiende een leuke boter-

ham met het opknappen en verkopen van oude spullen die mensen niet meer nodig hadden. Waarom dan jarenlang studeren om vervolgens toch geen baan te kunnen vinden, was Brianna's mening. Dat ze nog altijd thuis woonde kwam alleen maar omdat Fiona niet te hard tegen haar dochter inging. Niet dat ze op alles ja en amen zei, maar ze wilde haar zo lang mogelijk onder haar hoede houden.

‘Wat heeft ze gedaan?’

‘Nog niets, maar ze wil gaan samenwonen met Simon.’

‘Tja, dat zat er natuurlijk aan te komen,’ meende Denise. ‘Ze kent hem toch alweer een poosje?’

‘Bijna acht maanden. Maar dan nog. Ik vind het te vroeg. Wat moet ze bij die knul, Denise? Nu loopt dat zaakje van hem nog lekker, maar als het minder wordt hebben ze niks.’

‘Dat zal toch wel meevallen? Hij heeft al bewezen dat hij niet te beroerd is om de handen uit de mouwen te steken. Hij drinkt niet overmatig en gebruikt geen drugs. Hij draagt haar op handen. Ze had het slechter kunnen treffen. En Brianna werkt toch zelf ook?’

‘Van die paar dagen per week dat ze bij dat restaurant werkt kun je toch niet leven. Het inkomen van Simon is tamelijk onzeker. Er zijn ook weken bij dat hij haast niets verkoopt. En dan? Komen ze dan bij mij eten halen?’

‘Heb je daar problemen mee?’

‘Natuurlijk niet, van mij mag ze de hele voorraadkast meenemen, maar je moet toch ergens een grens stellen?’

‘Wat Brianna in haar hoofd heeft zitten, krijg je er toch niet uit. Het is een slimme meid, Fiona. Ze heeft er vast wel goed over nagedacht. Waarom anders is ze al die tijd thuisgebleven?’

‘Zou je denken?’

‘Geloof me, jouw dochter doet niets ondoordacht.’ Omdat Brianna en haar zus Machtelt nog weleens op de jongens pasten, en omdat zij maar zeven jaar ouder was, praatte Denise vaak met de buurmeisjes en kende ze hen redelijk goed.

‘Wil jij eens met haar praten? Ik ben zo bang dat het niet goed gaat tussen hen. Ze hebben nu al van die ruzietjes die nergens over

gaan. En dan, als hij haar buiten zet? Brianna is geen kind dat met hangende pootjes terug naar haar moeder rent, maar ik wil ook niet dat ze dezelfde fout maakt als ik.'

Fiona was jaren geleden gescheiden van haar man, nadat hij een andere vrouw had leren kennen en zonder pardon zijn vrouw en kinderen op straat had gezet. Dat verhaal kende Denise wel.

'Zo'n vaart zal het heus niet lopen. Ik wil best met haar praten, hoor, maar reken er niet op dat Brianna er dan anders over gaat denken.'

'Dank je wel. Ze luistert naar jou en neemt de dingen eerder van jou aan dan van mij. Vreemde ogen dwingen.'

De nieuwe vriendin van haar ex-man is een heks in prinsessenkleren

Vrijwel op hetzelfde moment ontmoeten de gescheiden Carlo en Denise ieder een nieuwe liefde. Terwijl Denise een leven opbouwt met Tobias, heeft ze haar twijfels bij Angèle, de nieuwe vriendin van Carlo. Die vrouw is slecht nieuws, ze weet het zeker. Het lukt haar alleen niet om dat Carlo duidelijk te maken. Hij is verblind door het engelachtige voorkomen van zijn Angèle en wil geen kwaad woord over haar horen.

José Vriens schrijft eigentijdse romans met sterke, zelfstandige vrouwen in de hoofdrol. Eerder verschenen van haar onder meer *Chinagirl* en *In een net gevangen*.

'Met de oer-Hollandse setting van haar romans verovert José Vriens lezeressenharten.'

– Chicklit.nl

Z&K

ISBN 978-94 0190 335 6 NUR 344

9 789401 903356

www.zomerenkeuning.nl